Sygn. akt IV KO 83/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **W. S.,**
oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 lipca 2022 r.,
wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w R.
z dnia 16 maja 2022 r., sygn. akt III K […],
na podstawie art. 37 k.p.k.,

postanowił:

przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w O..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wystąpił w inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, iż tego rodzaju wniosek złożył skazany, wskazując Sąd Rejonowy w O.. Jako podstawę wniosku skazany wskazał swój stan zdrowia, który następnie poddany został weryfikacji sądu, który dopuścił dowód z opinii biegłej neurolog na okoliczność, czy oskarżony może ze względu na stan zdrowia brać udział w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu, w tym czy może stawić się w sądzie właściwym miejscowo, czy też stan zdrowia mu to uniemożliwia, natomiast możliwe jest stawiennictwo w innym sądzie, położonym w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego. Z opinii biegłej wynika, że oskarżony od wielu lat choruje na stwardnienie rozsiane, czego wynikiem są nasilone zaburzenia

ruchowe oraz zaburzenia widzenia utrudniające mu samodzielne przemieszczanie się. W związku z powyższą diagnozą biegła sformułowała wniosek, że przejazd do odległego od miejsca zamieszkania oskarżonego sądu miejscowo właściwego będzie dla niego istotnie utrudniony. Wprawdzie oskarżony może się w nim stawić, lecz jedynie po uzyskaniu pomocy osoby trzeciej i zagwarantowaniu transportu. W tych okolicznościach Sąd występujący upatrywał zmaterializowania się przesłanki przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. w postaci dobra wymiaru sprawiedliwości, przejawiającego się również – zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą Sądu Najwyższego – w zapobieganiu sytuacjom, w których sprawne przeprowadzenie procesu w sądzie właściwym miejscowo jest niemożliwe bądź znacząco utrudnione, zaś przeszkoda ta może zostać wyeliminowana przez przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, położnemu w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedstawiona Sądowi Najwyższemu inicjatywa zasługiwała na aprobatę. Istotnie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości odnosi się między do realizacji konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu, którego jedną z gwarancji jest rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 EKPC). Dyrektywa nakazująca dążenie do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie zawarta została również w Kodeksie postępowania karnego (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.). Dlatego przyjmuje się, że przez pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości należy rozumieć także interes wymiaru sprawiedliwości w szybkim rozpoznaniu sprawy. W związku z tym okoliczność dotycząca złego stanu zdrowia oskarżonego czy jego kalectwa, która uniemożliwia stawienie się na rozprawę w sądzie właściwym z uwagi na odległość od miejsca jego zamieszkania, jest uwzględniana jako podstawa przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli daje to realne szanse udziału oskarżonego w rozprawie przed tym sądem (zob. np. postanowienia SN: z 15 grudnia 2010 r., II KO 100/10, OSNwSK 2010, poz. 2520; z 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626; z 14 grudnia 2011 r., IV KO 106/11, OSNwSK 2011, poz. 2374; z 26 września 2012 r., II KO 49/12, LEX nr 1220835; z 11 września 2012 r., IV KO 54/12, LEX nr 1220939).

Przedstawione przez Sąd występujący okoliczności niewątpliwie wpisywały się w powyższą podstawę przekazania sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, bowiem opisana w opinii biegłej niepełnosprawność wynikająca ze schorzenia, na które od wielu lat cierpi oskarżony, w wysokim stopniu utrudniałaby lub wręcz uniemożliwiała sprawne przeprowadzenie postępowania w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej przez sąd zlokalizowany w miejscowości odległej od jego miejsca zamieszkania. Przeszkoda powyższa mogła zostać wyeliminowana jedynie w wypadku przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, położonemu w znacznie bliższej odległości od miejsca zamieszkania oskarżonego, którym jest Sąd Rejonowy w O..

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy dokonał zatem modyfikacji właściwości miejscowej sądu w sprawie oskarżonego W. S. w sposób określony w sentencji.

[as]